

[Bertel Haarder.]

Derimod er det meget karakteristisk, at den eneste rektor, der, så vidt jeg kunne se, ikke har noget i klemme, fordi han ikke skulle genvælges og han var på vej til at gå af, nemlig professor Erik Rasmussen i Århus, uden forbehold, så vidt jeg husker, tilsluttede sig dette forslag i enhver henseende, og rektoren på DtH gjorde det altså også, det er jo hans model, dette forslag bygger på.

Man kan ikke forlange, at mennesker, som er parlamentarisk valgt og parlamentarisk valgt af både lærere, studenter og TAPere, når de i konsistorier skal udtale sig om, hvad man skal mene om sådan et forslag, skal mande sig op til at sige noget, som kan udtrykke en mindre tillid til den ene halvdel af dem, der sidder i konsistorium. Det kan man ikke forlange, og derfor må vi ikke bygge vores politik vedrørende styrelsesloven på, hvad konsistorierne sender os af breve. Disse breve er politiske kompromiser, sådan som alle rektorer er politisk valgt og faktisk har endnu flere politiske hensyn at tage, end vi har. Jeg havde nær sagt, at man kan ikke forlange, at de skal sige, hvad de mener om disse sager.

Så sagde hr. J. K. Hansen, at det slet ikke passede, at der sidste år havde været et stort flertal for at ændre styrelsesloven. Det var mærkeligt. Der var et stort flertal eller rettere sagt, der var et stort mindretal, nemlig de partier, der her har fremsat forslag, som gik ind for det, og på den tid havde vi en minister, som foreslog, at lærerne skulle have 2 stemmer i de styrende organer. Hvis ikke de to parter tilsammen udgjorde et stort flertal, og hvis ikke det af ministeren foreslåede var et særdeles kraftigt indgreb, meget kraftigere end det, der her er foreslået, så ved jeg ikke. Derfor må man spørge igen: hvad er årsagen til, at man nu stikker halen mellem benene, at man nu ikke ønsker forandring, at man nu pludselig godtager de konsistoriers skrivelser, som man tidligere ikke godtog?

Men lad os gå over til den anden hovedindvending, der er kommet her ved forhandlingen, den har været fremført både af hr. J. K. Hansen, af fru Ebba Strange og vist også af hr. Freddy Madsen, nemlig at forslaget var udtryk for en øget bureaukratisering og en øget centralisering. Ministeren gav også som begrundelse, da hun straks fra starten affejede dette udvalgsoplæg, at der ikke var nogen forenkling. Det er rigtigt, at der er ikke nogen re-

duktion i antallet af organer, men der vil, hvis forslaget gennemføres, blive en kraftig reduktion i antallet af mødetimer, som forskere og teknisk-administrativt personale skal spille uge efter uge. Altså flere organer, indrømmet, for der kommer nogle rådgivende organer, som man ikke har været pligtig til at oprette før, skønt man har haft dem de fleste steder, men mødetiden, spildtiden, den, der har været et meget vægtigt argument for de utallige forskere, der har henvendt sig til os om at få dette ændret, den bliver reduceret. Hvordan? Jo, på den måde, at rektor og rektors budget- og forretningsudvalg får langt bedre muligheder for, end de har i dag, at klare alle de løbende sager, så konsistorium kun skal indkaldes en gang imellem, måske endda kun et par gange om året, hvis det rigtig fungerer godt. På samme måde kan dekanen på fakultetsniveau sammen med sit budget- og forretningsudvalg klare alle de løbende sager, så fakultetsrådet ikke skal indkaldes så ofte, og på ganske samme måde kan institutbestyrelsen og institutbestyreren klare alle de løbende sager. Dette er da om ikke en forenkling på den måde, at det reducerer antallet af organer, så dog noget, der reducerer mængden af spildtid og angiver en vej ud af det mødekaos og den mødeplage, som man har haft på vore højere uddannelsesinstitutioner.

Hr. Freddy Madsen så kapitalismens arm bag det hele og mente, at kløerne stak frem i ulvens pote, der blev stukket frem. Jeg vil gerne dertil sige, at hvis han mener, at forslagsstillerne har den opfattelse, at erhvervslivet og universiteterne bør have bedre kontakt med hinanden, at aftagere og leverandører skal have bedre kontakt med hinanden, ja, så er han helt på rette spor, for det var meningen med det. Det har vi også skrevet i bemærkningerne, og jeg kan da nævne, at et meget fremtrædende medlem af Magisterforeningens bestyrelse Roy Poulsen så sent som i sidste nummer af AC-Debat meget stærkt udtalte sin støtte til tanken om, at erhvervslivet fungerede som rådgiver med hensyn til nye erhvervsrelevante fag, som man kunne tage i tilslutning til de bestående uddannelser, så det har hr. Freddy Madsen for så vidt forstået helt rigtigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.